

ere brugte i Indstillingen, ud og tiltræde den meget ærede Ministers Endringsforslag. Dertil kommer endnu den Betragtning, at Endringsforslaget gaaer ud paa, ligesvem at lade det passere, saa at der ikke engang er udtalt den mindste Dabel over den Fremgangsmaade, der er brugt. Det er, om man vil, en underordnet Betragtning, men den har dog vel ogsaa sin Bægt, idet det maa erindres, at der der er Tale om, hvorvidt en Udgift, som ikke har været lovmedholdelig, desuagtet skal kunne passere. Det vilde her være mindre passende at tage en Beslutning, hvorved det fik Udseende af, at den passerende som Noget, der fulgte af sig selv.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg synes dog, at det vilde være underligt, om man vilde forlange, at Ministeriet skulde have stillet Forslag til en Dabel mod sig selv; ønsker man endelig udtalt en Dabel, saa kunde de, der fandt dette ønskeligt, have stillet et Underendringsforslag i denne Retning. Jeg tvivler forøvrigt ikke paa, at som Forholdene forelaae, er der handlet aldeles i Overbeviisningen om, at man gjorde, hvad der var Ret. Den ærede Taler, der dog kjender disse Forhold, maa jo vide, at over de Beholdninger, der vare ved den polytechniske Lærestanstalt, var det fra alle Sider indrømmet, at Administrationen havde en særegen Frihed. Jeg kan nu ikke see, hvad Besværligt der skulde være i at komme med et Lovforslag, der indeholdt, at 700 Rd. til ti Functionairer kunde passere, endstige at det skulde indeholde en Straf, men jeg kan heller ikke finde, at der er nogen Opfordring for Ministeriet til at komme med et saadant Forslag, navnlig paa Grund af den Afstemning, der har fundet Sted i Landstinget med Hensyn til Tillægsbevillingslov. Nei, lad os vogte os for Alt, hvad der kommer med saadanne fremmede Navne som „Indemnitet“ og „Bill“. Kommer man frem med saadanne nye Ting og kommer ind paa saadanne hidtil

ukjendte Veie, idet man ikke kan finde Noget, der ganske jævnt slutter sig til vor constitutionelle Udvikling, der dog nu er 12 Aar gammel, saa er det et Tegn paa, at man er kommen paa Viltspor.

Ordføreren: Jeg skal i en vis Henseende være enig med den ærede Minister i, at det ikke vilde være heldigt at komme ind paa ukjendte Veie; men naar Ministeriet slaer ind paa en Vej, som hidtil har været ukjendt og som jeg haaber altid skal blive ukjendt, saa er det ogsaa nødvendigt, at søge hidtil ukjendte Midler til at raade Bod derpaa. Jeg antager ikke, at Ministeriet vil give Penge ud, som det ligesvem af Rigsbagen er forbudt at udgive. Den høitærede Minister har ogsaa bemærket, at den polytechniske Lærestanstalt havde en særlig Frihed med Hensyn til sin Kassebeholdning. Ja, ganske vist; men det er ogsaa fuldkommen vist, at Ingen vil udstrække denne særlige Frihed saa vidt, at det skulde staae Bestyrelsen frit for at give Penge ud lige stille imod en Votering af Rigsbagen; saa stor Frihed er der dog aldrig indrømmet den. Jeg skal være enig med den ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kred (Wesfely) i, at der er en stor Forskjel imellem at lade en Sag passere som Regnskabsag og paa den anden Side at finde sig i en Sag, betragtet fra et politisk Synspunkt. Jeg troer, at man godt kan sige: Som Regnskabsag kan Posten ikke passere, og dog senere, naar der kommer Forslag om ikke at gjøre Ansvar gjældende, erklære: Nei, vi ville ikke gjøre Ansvar gjældende. Forøvrigt forekommer det mig, at den ærede Ministers Foredrag ganske vist maatte gjøre et stort Indtryk i det andet Thing, der har Ret til at decretare Ansvar. Naar Taleren er om Ansvar, saa vil hans Foredrag kunne have Virkning; idetmindste vil jeg tilstaae, at hvis jeg sad i Folkethinget, saa vilde jeg, efterat have hørt hans Foredrag, stemme imod, at Ansvar skulde gjøres gjældende.